

Ferry Molenaar

Transcript

Ferry op bezoek

Op bezoek bij Stan - 25-02-2022

[Klik hier om de aflevering te beluisteren >>](#)

Gesponsord

Deze podcast wordt mede mogelijk gemaakt door de transcriptiebundel. Door het transcript is de inhoud van deze podcast altijd te volgen; ook als je doof of slechthorend bent of gewoon even niet kunt luisteren.

[Klik hier voor meer info en om meteen jouw bundel te berekenen >>](#)

Het transcript begint hier

Zacht buiten...

Stan: Hey!

Ferry: Hey, goeiemorgen. Alles goed?

Stan: Ja. Ging 't goed?

Ferry: Jazeker.

Stan: De reis?

Ferry: Ja, was goed te vinden.

Stan: De bus ook?

Ferry: Ja.

Stan: Mooi.

Ferry: Niks te klagen.

Stan: Goed zo.

Ferry: Ik loop gewoon achter je aan.

Stan: Oké.

Ferry (*Intro op muziekje*): Sommigen van ons maken dingen mee in hun jeugd die, hoe zal ik het 's zeggen, die je met later opgedane kennis opnieuw zou willen meemaken om ze beter te doen of het makkelijker en leuker te maken voor onszelf. Ik ben één van die mensen. Als blind persoon heb ik een hoop goedbedoelde hulp geweigerd waardoor ik het mezelf vaak moeilijker heb gemaakt dan achteraf noodzakelijk was. Er zijn gelukkig ook mensen die kracht halen uit een dergelijke situatie en anderen behoeden voor dezelfde struggles. Stan van Kesteren is zo iemand. Hij heeft er letterlijk zijn werk van gemaakt. Daarom ga ik in deze aflevering op bezoek bij Stan.

(*Met intromuziekje*) Waardoor laat jij je inspireren. (*echo-effect*: Waardoor laat jij je inspireren.

Waardoor laat jij je inspireren.) Mijn naam is Ferry en als podcastmaker hou ik van inspirerende verhalen. In deze podcast praat ik met mensen die mij inspireren (*echo-effect*: *mij inspireren, mij inspireren*). In de hoop dat jij ook op nieuwe ideeën komt.

Muziekje loopt door tot 01:41

Ferry: Ik heb Stan in 2018 leren kennen via een tv-pilot waar we samen aan werkten. Daarna hebben we elkaar lange tijd niet gesproken tot hij onlangs zijn eigen nieuwsbrief lanceerde. Over deze nieuwsbrief hoor je zometeen meer. Maar door deze nieuwsbrief besepte ik dat Stan en ik meer met elkaar gemeen hebben dan ik in 2018 vermoedde. Ik werd nieuwsgierig.

Stan: Ik ben Stan van Kesteren. Ik woon in Deventer samen met mijn vriendin Carmen en mijn kat Noortje. Ik werk als communicatieadviseur bij een onderwijs- en zorgorganisatie voor dove en slechthorende kinderen en kinderen met een taalontwikkelingsstoornis. Daarnaast in mijn vrije tijd ben ik bezig met schrijven van nieuwsbrieven en een boek over slechthorendheid op het werk.

Ferry: Dat laatste is ook je hobby of heb je andere hobby's waar je je vrije tijd mee doorbrengt?

Stan: Nou ja, ik lees graag, vooral literaire non-fictie vind ik erg fijn. Dus verhalende non-fictie eigenlijk. En ik kijk graag Netflix-series.

Ferry: Wat is het laatste wat je gelezen of gezien hebt?

Stan: Ik ben nu Het pijnstillimperium aan 't lezen. Dat is een boek over de OxyContine-crisis in Amerika, dus verhalende non-fictie over de Sackler-familie. Da's eigenlijk een familie die in New York en in andere grote steden in musea haar naam heeft verbonden aan filantropische instellingen. Dus zodat musea aparte wanden met kunst bijvoorbeeld kunnen financieren. Maar dat geldt dat zij verdiend hebben dat komt eigenlijk vanuit de OxyContine-verkoop, dus van die ernstige pijnstillers waardoor mensen ook verslaafd zijn geraakt aan heroïne en dergelijke.

Ferry: Als ik je goed begrijp, dat geld is, waar dat geld vandaan komt, is niet oké.

Stan: Nee, nee.

Ferry: Dat is een rel geworden ofzo. Of hoe?

Stan: Er zijn rechtszaken om hen aan te pakken zeg maar.

Ferry: Dus dit is ook nog actueel ook.

Stan: Het is redelijk actueel. Ze zijn nu dus al die vleugels van musea waar dan door hun gefinancierde kunt zien, al die namen zijn daar weggehaald, omdat ze nu ontzettend in opspraak zijn gekomen door dit verhaal.

Ferry: Hoe heette dat zei je, De pijnstillier...

Stan: Het pijnstillimperium.

Ferry: Zou je 't spannend willen noemen?

Stan: Ja er zit zeker 'n goeie spanningsopbouw in.

Ferry: Oké.

Stan: Dat vind ik ook wel mooi als je dan non-fictieboeken hebt, maar die zo verhalend zijn dat je er bijna in meegezogen wordt alsof het een roman is zeg maar.

Ferry: Jij zei net dat je in je vrije tijd nieuwsbrieven schrijft, bezig bent met een boek **en** dat je werkt voor een onderwijs- en zorginstelling voor jongeren en kinderen die slechthorend en doof zijn, zei je geloof ik.

Stan: Ja, slechthorend of doof of een taalontwikkelingsstoornis. Ja.

Ferry: Maar hoe ben je daar gekomen?

Stan: Nou ja, goed, ik ben zelf slechthorend. Daar ben ik mee geboren. Daar heb ik eigenlijk een hele lange tijd helemaal niks van willen weten. Dus toen ik op de middelbare school zat toen wilde ik helemaal niet praten over slechthorendheid. En daar is op gegeven moment een omslagpunt gekomen toen ik wat meer vastliep daarin. Dus dat ik merkte dat ik eigenlijk heel vaak moe was en dat ik me toch niet altijd helemaal thuisvoelde in de vriendengroepen bijvoorbeeld. En toen ben ik eigenlijk andere slechthorenden gaan opzoeken. Ben ik bij een patiëntenorganisatie gekomen speciaal voor slechthorende jongeren. Daar heb ik eigenlijk heel erg mijn plek gevonden en heb ik veel meer kennis opgedaan over mijn eigen slechthorendheid en hoe ik daarmee kan omgaan.

Ferry: Hoe oud was je toen?

Stan: Toen was ik al 23.

Ferry: Oh wauw.

Stan: Ja. Ja. Dus het is best wel, het heeft echt wel heel lang geduurd voordat ik er iets mee gedaan heb. Ook al was ik eigenlijk al zo lang slechthorend.

Ferry: Ja. Wat ik dan wel interessant vind, die tijd daarvoor zeg maar. Ik heb zelf 'n vergelijkbare ervaring toen ik blind werd op mijn 23^e, toevallig ook toen ik 23 was, dat ik daarvoor heel erg heb zitten worstelen en zo en ik kan me voorstellen dat het voor jou vergelijkbaar is dat je ergens tegenaan loopt waar je eigenlijk niet mee wil dealen. Herken je dat?

Stan: Jazeker. Je wil gewoon eigenlijk hetzelfde zijn als de rest.

Ferry: Ja.

Stan: En je hebt, in mijn omgeving had ik niet iemand anders die ook slechthorend was of een andere beperking had dus je vergelijkt je, spiegelt je met mensen om je heen. En zo wil jij je leven ook leiden eigenlijk. Dus jij wil ook en naar school gaan en daarnaast een bijbaantje hebben en vrijwilligerswerk doen, een sociaal leven erop nahouden. Dat wil je allemaal tegelijk. Maar eigenlijk is dat gewoon niet heel realistisch. Maar je probeert het wel want je wil gewoon erbij horen.

Ferry: Je zei net al dat je je niet thuis voelde in de vriendengroep zeg maar of ja, dat je moeite had om aan te sluiten, denk ik. Zit daar dan ook nog frustratie bij ofzo of zit daar, hoe uitte zich dat?

Stan: Ja, ik denk dat daar zeker ook wel een bepaalde frustratie zat, ik denk dat bij mij het grootste issue was dat ik me gewoon best wel onzeker voelde ofzo. Dus was niet zo dat ik dingen kort en klein sloeg ofzo. Maar 't was meer dat ik me wat onzeker voelde en me wat vaker terugtrok zeg maar.

Ferry: Je werd stil.

Stan: Ja, ja, ik trok eigenlijk juist, ik keerde 't in mezelf zeg maar. En daar liep ik gewoon onwijs op vast. Dus ik merkte gewoon dat ik me minderwaardig voelde soms dan andere mensen. Dat is wel, op gegeven moment ben ik daar hulp voor gaan zoeken, naar een psycholoog gegaan.

Ferry: Maar die stap is toch ook heel groot...

Stan: Ja, die stap is best wel groot.

Ferry: Om te erkennen dat je je minderwaardig voelt.

Stan: Ja, absoluut.

Ferry: Ja, want als je 23 bent, dan heb je de puberteit achter de rug. Je bent aan 't nadenken over de toekomst. Kun je je zeg maar terughalen op welk moment voor jou de omslag was, is dat een situatie waarin je dacht: en nou kan het niet meer langer ofzo of hoe? Bijvoorbeeld toen ik blind werd, kan ik me echt een moment herinneren dat ik dacht: maar dit kan echt niet meer, dat, ik heb nog heel lang gefietst en ik ben toen op gegeven moment over zo'n prachtig fietspadpaaltje heen geklapt. Over de kop geslagen, tand door mijn lip, broek kapot, kleding kapot, fiets naar de gallemiezen en ik fietste daar al een paar jaar en dacht: waarom staat dat pokke-fietspadpaaltje daar nou. Wie zet dat daar dan neer. Boos naar de gemeente gebeld en verhaal gedaan. Ik mocht de rekening van de fietsmaker opsturen, waren heel coulant. En ik word 3 weken later teruggebeld. Ja, sorry meneer Molenaar, we vinden dit heel vervelend om te zeggen, maar dat paaltje, dat stond daar al 40 jaar.

Stan (lachend): Ja.

Ferry: En dat ik toen het besef had dat ik denk: die vorige 100 keer dat ik daar langs gefietst ben, heb ik dus puur geluk. Ik heb nooit gezien dat dat ding daar stond.

Stan: Ja, toen ging er een lampje branden van: oh wacht.

Ferry: Ik denk: Wat heb ik nog meer niet gezien joh. Dat was wel een moment dat ik denk toen ging de knop bij mij om zeg maar. Dus vandaar dat ik benieuwd was.

Stan: Dat is wel echt een heel duidelijk moment en ik denk dat het bij mij wat veel geleidelijker ging ofzo. Dus dat 't niet van de ene op de andere dag was van nu is een bepaalde gebeurtenis en nu moet ik er echt iets mee gaan doen. En dat het er ook wel mee te maken heeft dat mijn beperking is natuurlijk al van jongs af aan, al vanaf mijn geboorte. Dus voor mij was het iets dat erbij hoorde zeg maar dat ik gewoon heb, maar ik me helemaal niet zo heel erg bewust van was. Ik ging denk ik ook in eerste instantie helemaal niet zo naar een psycholoog vanwege mijn slechthorendheid. Dat was meer mijn onzekerheid en vermoeidheid en het vergelijken met anderen. Maar ik had helemaal niet zo door dat mijn slechthorendheid daar zo'n belangrijke rol in speelde. Dat is eigenlijk pas, dat zaadje is pas geplant toen de psycholoog zei van: Goh. Die had volgens mij een vergelijking met haar eigen kind. Haar eigen kind had volgens mij dyslexie en die had daardoor best wel moeite met bepaalde dingen in onze maatschappij. Dus toch veel moet lezen enzo. Die gaf aan van: ja, het kan misschien best wel helpen als je andere mensen tegenkomt die hetzelfde hebben als jij. En dat is eigenlijk het moment waarop ik ben gaan zoeken naar van: Goh wat zijn daar dan voor mogelijkheden voor, zijn er organisaties waar jongeren zitten die ook slechthorend zijn. Toen ben ik bij de vereniging SH Jong gekomen en daar zaten jongeren van 12 tot en met 30 jaar. Nou dat waren gewoon onwijs leuke activiteiten om te doen.

Ferry: Want wat deed je daar zoal dan, wat voor activiteiten moet ik dan aan denken?

Stan: Dat kon wel echt van alles zijn. Dus we gingen, volgens mij dat eerste weekend dat ik daar was hadden we een kookworkshop, maar ook al hou ik helemaal niet van koken, daar niet van, maar dat was vooral heel gezellig. Maar we gingen ook volleyballen, vaak sportieve activiteiten of wat creatieve dingen. 't Was altijd gewoon onwijs gezellig vooral. Ja leuk gewoon met andere jongeren samen iets doen, op pad zijn. Een weekend was ook echt een weekend in een soort vakantiehuis waar je dan ook bleef slapen, overnachten. Dus dan 's avonds spelletjes doen, een borreltje erbij, dat soort dingen. Dat was gewoon onwijs leuk. En dan had ik het gewoon heel erg naar mijn zin. En ondertussen wissel je met elkaar dan ervaringen uit en daar leer je dus onbewust heel veel van.

Ferry: Heb je 't ook wel eens lastig gevonden, want ik kan me zo voorstellen dat je eenmaal jezelf aanleert op een bepaalde manier te leven en je moet op je 23^e dat roer omgooien, dat dat ook wel eens lastig kan zijn om nieuwe gewoonten aan te leren of?

Stan: Ja, absoluut. Ik denk dat ik daar soms nog steeds wel last van heb. Dat ik het zeker als ik in nieuwe situaties ben met mensen die ik nog niet ken dat ik het dan nog best wel lastig kan vinden om aandacht te vragen voor mijn slechthorendheid. Het te vaak niet het eerste wat ik noem en het kost best wel wat moeite om je aan te leren dat je het gewoon op het moment dat het ertoe doet. Dat je dan zegt van: Goh, ik ben slechthorend, zou je het nog een keer kunnen herhalen. Maar daarmee maak je wel heel veel duidelijk voor mensen. Dus het is echt wel, dat is echt wel een omslag geweest om dat wel te gaan doen zeg maar.

Ferry: Heb je het gevoel dat je het leven gehackt hebt?

Stan (*lachend*): 't Leven gehackt, nou dat vind ik wel heel, ja, volgens mij leer je altijd wel weer nieuwe dingen. Maar voor mij heeft het wel echt een groot verschil gemaakt. Dus het is wel voor mij een voor en een na SH Jong zeg maar.

Ferry: Is het voor jou nog steeds een dagelijkse uitdaging of is het iets dat ook wel nu je er beter mee hebt leren omgaan. Iets dat af en toe eens lekker naar de achtergrond kan?

Stan: Oh ja dat zeker. 't Is wel veel vaker omdat het helemaal geen issue meer is. Ja ook doordat je hulpmiddelen inzet, want dat deed ik bijvoorbeeld ook helemaal niet. Dus ik heb altijd hoortoestellen gedragen, maar verder geen andere hulpmiddelen. Dus door dat in te zetten is het opeens veel minder relevant geworden. Heb je er dus ook veel minder last van dat je slechthorend bent.

Ferry: Je hebt meer energie over denk ik dan.

Stan: Ja. Jazeker.

Ferry: En hoe oud ben je nu?

Stan: Ik ben 31.

Ferry: 't Is 8 jaar geleden.

Stan: Ja.

Ferry: Ben je gelukkig?

Stan: Ja. Ik ben gelukkig, ja.

Ferry: Zou je die tijd met de handgrepen of handvatten die je nu hebt nog eens over willen doen?

Stan: Nou ja, ik denk dat ik wel heel veel gehad zou kunnen hebben als ik op middelbare schoolleeftijd, als ik dan ook andere slechthorenden had gekend. En dat dat mijn leven wel wat makkelijker had gemaakt. Dat ik dan had kunnen zien van: Ja, je hoeft 't niet te verbergen, je hoeft 't niet te verstoppen. Je kan er gewoon ook open over zijn. Dat is niet erg om nog een keer te vragen 'wat zeg je' als je iemand niet goed hebt verstaan. Ik denk dat me dat wel onwijs had geholpen. Maar aan de andere kant denk ik: ja, hoe het nu is gegaan heeft me ook veel gebracht. Dat zorgt voor mij ook voor motivatie om juist slechthorende jongeren bijvoorbeeld te helpen.

Start muziekje

Ferry: Waardoor laat jij je inspireren? (*echo-effect: waardoor laat jij je inspireren, waardoor laat jij je inspireren?*)

Stan: Ja, ik vind het heel tof als je mensen met een beperking hebt die eigenlijk in plaats van dat zien als een beperking dat ook in hun voordeel zien. Dus juist misschien de dingen die ze door hun beperking niet kunnen, dat ze daar juist hun kracht van maken of juist zeg maar ze hebben een bepaalde beperking, maar daardoor zijn ze sterker in andere dingen bijvoorbeeld. Ik ken een filmmaker die is doof en die is juist visueel heel sterk. Als filmmaker, als filmeditor, onderscheidt-ie zich omdat-ie juist heel erg op 't visuele let in plaats van op het auditieve. Dat soort dingen vind ik dan heel inspirerend en hoe hij dan bij een fictiefilm, gaat-ie dus, gebruikt-ie dus het script om te

weten wat mensen dan precies zeggen. Ja en dat vind ik wel heel boeiend. Ik denk dat hij juist de kracht dan heeft gemaakt van zijn beperking. Ja.

Ferry: Wat ik hieruit meeneem is dat je gebruik moet maken van je kwaliteiten. En dat als je een beperking hebt die die kwaliteiten versterken. Dan heb je een voorsprong en dat mag best.

Muziekje

Ferry: Je hebt er zeg maar mee leren omgaan. Je bent bij SH Jong gegaan. Daar heb je manieren geleerd om zeg maar weer met beide benen in het leven te kunnen staan. Wanneer kwam voor jou het moment dat je daar ook soort van je werk van bent gaan maken, dat je dat weer naar anderen bent gaan uitdragen?

Einde muziekje

Stan: Dat moment is gekomen omdat SH Jong draait op vrijwilligers, ben op een gegeven moment activiteiten gaan organiseren voor SH Jong. Daar was vraag naar, was toen ook een functie voor junior bestuurslid. Dat leek me gewoon leuk om te doen. Dus daar ben ik eigenlijk begonnen met vrijwilligerswerk doen bij die vereniging. Omdat ik er zelf zo veel aan had gehad, had ik zo iets van: ja, maar veel meer jongeren moeten dit leren kennen en moeten dit eerder leren kennen dan dat ik dat ervaren heb. Ik werd daar wel heel erg gemotiveerd van om daarvoor vrijwilligerswerk te doen. Op een gegeven moment heeft de toenmalige voorzitter, die heeft toen aan mij gevraagd: goh, ik ga stoppen als voorzitter, is dat misschien iets voor jou om voorzitter te worden? Toen heb ik heel lang getwijfeld. Ik dacht wel: ja, het is wel vrijwilligerswerk en ik zag ook dat het best wel veel werk zou zijn omdat je toch, je moet de hele organisatie draaiende houden op basis van allemaal vrijwilligers en ik had het idee dat er ook best wel wat meer capaciteit nodig was, dat er meer vrijwilligers nodig waren. Maar ik moet niet dat ik aan de kar moet trekken en dat het niet opschiet zeg maar. Maar uiteindelijk besloten om het toch te doen. Ook wel omdat ik dacht van: ik zie een kans om dingen te verbeteren en dat lijkt me een mooie ervaring voor mezelf. Toen ben ik voorzitter geworden dus in 2015. Daar heb ik sowieso ontzettend veel van geleerd. Ben ik alleen maar meer gemotiveerd geraakt om iets voor slechthorenden te doen. Op gegeven moment hadden we een project. Daar was geld beschikbaar om een mooi voorlichtingsproduct te maken. Toen heb ik het idee gehad om een documentaire te maken.

Ferry: Met een hele sterke titel, al zeg ik het zelf.

Stan: Ja die documentaire is uiteindelijk 'Slechthorend. Nou en?' gaan heten. Dat idee voor de documentaire was gevormd en toen ben ik in gesprek gegaan met iemand die ik via een andere weg kende. Zij heet Caroline van Dijk en zij was zelf slechthorend en had dus heel veel ervaring met tv-producties. Ben ik met haar in gesprek gegaan van: hoe kunnen we dit idee verder uitvormen en zou jij daar een rol in willen spelen. Toen is ze eigenlijk de regisseur van de documentaire geworden. Het idee was eerst van mijn kant om meer een klassieke documentaire. Dus je volgt een slechthorende jongere. Je kijkt hoe die in zijn leven met dingen omgaat. Maar Caroline zat op een moment wel meer op het pad van: het zou mooi zijn als je het meer BNNVARA-achtig doet en dat je een presentator neemt die jongeren gaat interviewen en ze kwam op gegeven moment vragen: Ja, zou jij dat willen doen? Nou op dat moment stond ik eigenlijk nog helemaal niet zo stevig in mijn schoenen en was nog helemaal niet zo zeker. Dus ik dacht: ja, moet ik dan voor de camera gaan staan en dan met mijn hoofd op beeld en dan spontaan een gesprek voeren. Dat zag ik eigenlijk helemaal niet zo zitten, vond ik heel spannend.

Ferry: Terwijl dat juist, ik heb 'm gezien, die docu, ik dat juist denk ik het sterkste punt van de hele docu vond.

Stan: Ja, dank je wel.

Ferry: Dat je daarmee wel. Je kan het niet alleen maar je maakt ook een statement.

Stan: Ja. Ik denk dat dat er uiteindelijk wel mooi uitkomt, maar uiteindelijk als je dan ziet en dat is deels ook door de montage door Max, de filmmaker die zelf ook slechthorend is, ik vertelde net over hem. En deels doordat hij zo goed kan monteren is het toch een hele mooie soepele documentaire geworden.

Ferry: Ja. Wat ik mooi vond aan het eind van de documentaire zeg jij: Ik ben geïnspireerd door wat zij vertellen, want je hebt daar 3 mensen geïnterviewd. Ik moest heel erg aan deze podcast denken toen, ik dacht: dit heeft heel veel raakvlakken. Zijn er dingen die jij nu nog steeds doet die je hebt meegenomen uit het maken van die docu.

Stan: Nou ja, zeker in de zin dat ik me bij het maken van die docu, want ik heb niet alleen het interviewwerk gedaan maar ik was ook betrokken bij het selecteren van interviewkandidaten, we

hebben voorgesprekken gedaan, et cetera. Dus ik heb daar heel veel geleerd van het communicatievak eigenlijk, van films maken en video's maken. Dus in mijn huidige werk bij Auris, die onderwijsinstelling, mag ik dan ook wel eens een keer een film maken. Ben momenteel bezig met 2 video's voor scholen waarin we dan, dan maken we eigenlijk ook films over slechthorende kinderen op die school. Dus dan heb ik heel veel aan mijn ervaring die ik toen bij het maken van die documentaire heb opgedaan. Het heeft me vooral, denk dat vooral enorme boost en zelfvertrouwen heeft gegeven om dat terug te kunnen zien en de reacties daarop te horen, dat is gewoon vooral heel erg leuk.

Ferry: Jij bent heel erg actief op LinkedIn. Je hebt al.

Stan: Sinds kort.

Ferry lacht

Ferry: Je bent daar je eigen nieuwsbrief begonnen waarin jij tips geeft aan mensen die zelf slechthorend zijn over hoe ze daarmee om kunnen gaan in het bedrijfsleven. Ik ben geabonneerd, niet omdat ik slechthorend ben. Nou ja, ik mis een paar hertzlijnen op mijn linkeroor, maar dat mag geen naam hebben. Maar ik vind 't wel interessant om te lezen. Gewoon omdat het inspirerende verhalen zijn. Wat heeft je bewogen daarmee te beginnen?

Stan: Nou ja ik denk door wat ik net vertelde andere slechthorenden die ik ken en daarmee in gesprek gaan merk je dat best wel veel mensen tegen dezelfde dingen aanlopen als waar ik tegenaan ben gelopen. Er was toen ik begon met werken, op mijn eerste stage liep. Dat was in het gebouw van de vpro. Ik heb stagegelopen bij de vpro. En daar merkte ik echt hoe groot het verschil was tussen studeren en werken. Dus studeren, je hebt je boeken en je hebt je lesmateriaal en daar kan je eigenlijk in verdiepen.

Ferry: En je kan alles terugvinden daar.

Stan: Je kan alles terugvinden, ja. Dus je volgt colleges. Dan kan je volgen. Maar je kan ook gewoon je boek lezen en dan kom je er ook wel eigenlijk, voor een groot deel dan. Dan overdrijf ik een beetje maar dat is wel een beetje de bottom line. En ik merkte dat werk is wel echt een groot verschil, dan heb je in een keer te maken met dat je de vergadering goed moet kunnen volgen. En daar had ik best wel veel moeite mee. Ik zette geen hulpmiddelen in, dat gebouw was dramatisch qua akoestiek. Grote glazen wanden en betonnen muren, daar word je echt niet blij van. Open verdiepingen, dus in plaats van afgesloten ruimtes open verdiepingen.

Ferry: Het geluid waait gewoon weg daar, dat is ja...

Stan: Dat was dus best wel heel lastig voor mij ook om sociaal goed mee te komen. Dus ik liep daar tegen een aantal dingen aan en gedurende de jaren heb ik zelf allemaal dingen geleerd om daarmee om te kunnen gaan. Maar dat is best wel een lange weg geweest en ik wil eigenlijk zorgen dat andere mensen niet diezelfde lange weg moeten afleggen als dat ik daarvoor heb afgelegd. Waarom zou je niet gewoon gelijk vanaf het begin van je carrière gewoon gelijk je slechthorendheid serieus nemen, daarmee aan de slag gaan en zorgen dat het geen belemmering voor je is en daar moet je echt zelf wat voor doen. Ik geloof wel heel erg dat in het inspireren van de jongeren en de volwassenen die net gaan werken zeg maar om jezelf te inspireren, zodat zij eigenlijk de regie nemen en laten zien dat er heel veel dingen mogelijk zijn. En dat is de reden waarom ik eerst begonnen ben met het schrijven van een boek en op gegeven moment dacht ik van: ja, ik ben nu een boek aan 't schrijven. Dan ben je al die informatie aan het verzamelen. Maar ik dacht: nou da's zo leuk. Ik wil eigenlijk al dat delen met de rest van de wereld. En delen met andere slechthorenden, kijken hoe ze erop reageren, wat ze ervan vinden. Misschien dat ze zelf ook input leveren van dingen waar ik wat mee kan. En dat is waarom ik met die nieuwsbrief begonnen ben.

Ferry: Wat ik mooi vind, ik herken het thema in alles wat je vandaag zegt zeg maar dat je ook je beweegredenen om voorzitter van SH Jong te worden. Dat je eigenlijk bezig bent om het pad glad te maken zeg maar, nou ja, niet glad te maken, maar om wel het licht te laten schijnen over het pad dat jij gelopen hebt om alle hindernissen duidelijker weer te geven voor anderen.

Stan: Ja. Ik heb het gewoon mezelf zo moeilijk gemaakt. Achteraf denk ik.

Ferry: Ik denk dat je dan heel hard bent voor jezelf. Want ik weet niet of iemand anders die hindernissen al voor jou verlicht had. Maar ik vind vooral mooi dat je zoiets hebt van: joh, ik ben daarover gestruikeld. Oké. Dat is één ding en dan er inderdaad een positieve draai aan geeft door te zeggen: ik ga mijn best doen om, die hindernissen die kan je niet wegnemen, maar je kan ze wel aanwijzen aan anderen en vertellen hoe jij daar overheen gegaan bent en wat het je op of juist

niet opgeleverd heeft. Dat vind ik gewoon mooi, ik ben dan wel benieuwd, want je hebt nu al een paar keer over je boek gezegd, dat je een boek aan het schrijven bent. Dat ben je nog steeds aan het doen?

Stan: Jazeker.

Ferry: Of ligt dat nu stil met de nieuwsbrief?

Stan: Nee, ik ben zeker ook nog gewoon door aan 't schrijven aan mijn boek en veel dingen die in mijn nieuwsbrief staan die komen ook uit mijn boek. De werktitel is 'Succesvol slechthorend' dus ik wil eigenlijk laten zien dat als slechthorende kan je succes hebben. Dat boek wil ik wel, dat wil ik graag uitgeven natuurlijk. Dus ik ben nu een beetje op in de fase dat ik een uitgever aan het zoeken ben daarvoor. Dus ik hoop dat dat ook gaat lukken. Het is natuurlijk niet een boek voor het grote publiek. Het is gericht op de slechthorenden zelf, maar ik denk dat dat wel een hele specifieke niche is waar nog niet heel veel andere boeken over zijn, dus dat dat het interessant kan maken.

Ferry: Misschien dat het aan mijn interesses ligt hoor, maar de nieuwsbrief is officieel ook niet voor mij, al moet ik zeggen dat de laatste reden om lid te worden dat je inspirerende verhalen van anderen leest, dat dat de hoofdreden is dat ik je nieuwsbrief ben gaan lezen. Dat ik wel denk dat ik jouw boek ga lezen omdat ik denk van: goh, ik vind het interessant om te zien hoe andere mensen, wat voor uitdagingen andere mensen hebben en hoe ze daarmee omgaan. Het helpt mij misschien ook. Kijk je kan van een groep mensen verwachten dat ze zelf barrières overwinnen. Maar misschien als ik dat boek lees dat ik in mijn omgeving iets kan doen om die barrières wat kleiner te maken.

Stan: Nou dat zou wel een mooi effect zijn als ik dat ook kan bereiken. Dus dat juist de mensen in de omgeving van slechthorenden daar iets mee kunnen.

Ferry (lachend): Ja precies.

Stan: Dus ja, ik heb zelf wel heel erg de behoefte om te schrijven voor de slechthorenden zelf, omdat daar ook mijn passie ligt, daar de meeste winst valt te behalen. Maar ik denk dat 't voor mensen in de omgeving zeker ook wel interessant kan zijn om te lezen, dat hoop ik in ieder geval.

Ferry: Ik zou het iedereen willen aanraden. Al is 't alleen maar om interesse te hebben of om iets mee te krijgen van het leven van iemand die meer uitdagingen heeft dan je zelf hebt misschien of andere uitdagingen heeft dan je zelf hebt.

Start muziekje

Stan: Wat ik heel leuk vond was een reactie van iemand die ik ken die zelf slechthorend is en ik had een blog geschreven over dat je als je slechthorend bent dat je een luisterpauze moet nemen. Dus dat je, het is best wel vermoeiend om de hele dag te moeten luisteren als je aan het werk bent en aan het vergaderen bent. Dus dat je ervoor moet zorgen dat je af en toe een aantal minuten pauze inbouwt om rust te nemen. Een jongen die slechthorend was die zei tegen mij van: ja, eigenlijk herken ik hier heel veel in want juist ook voor mensen met andere beperkingen is het ook belangrijk om een pauze te nemen. Hij zei: ik neem juist pauze van naar mijn scherm kijken. Dus in plaats van luisterpauze heeft hij een soort van kijkpauze eigenlijk. Dus ik vond het heel leuk dat hij daarin iets herkende.

Ferry: Mooi hoe dat dan kruist.

Stan: Ja, bij elke beperking zijn er bepaalde dingen die kosten jou gewoon meer energie. Daar moet je op de een of andere manier rekening mee houden.

Ferry: Bedankt voor je verhaal.

Muziek sterft weg

Stan: Graag gedaan. Leuk dat je hierheen wou komen.

Ferry: Dat is graag gedaan en ik hoop dat ik nog een keer kom.

Muziek wordt weer harder.

Stan: Nou zeker.

Ferry (outro-muziekje met roffeltje aan begin): Benieuwd naar de documentaire 'Slechthorend. Nou en?' Of wil je je aanmelden voor de nieuwsbrief van Stan van Kesteren, kijk dan op Ferrybezoekt.nl/stan voor de links naar deze documentaire en de nieuwsbrief. Heb je ook een inspirerend verhaal dat je met geluid wil vertellen? Laten we dan een keertje kennismaken. Mijn contactgegevens staan op podcastcreator.nl.